

Un glas bun – Autor necunoscut

Cunoscutul evanghelist Georg Whitefield avea un glas minunat. El era atât de puternic, încât se zice că puteau să-l audă 25 000 de oameni în aer liber.

Într-o zi predica pe o pajiște mare, în apropierea unei case țărănești. Glasul său răsuna ca o trâmbiță. După obiceiul său, el repeta des textul biblic. Pe acesta l-a auzit un om care lucra pe câmp, cam la zece minute depărtare, dar pentru că nu era observat în apropiere niciun om, el a crezut că glasul lui Dumnezeu îi vorbește foarte personal. Zguduit foarte profund, el s-a aruncat în genunchi chiar în locul acela și a strigat către Dumnezeu după har, de care a și avut parte.

Altă dată, pe un hipodrom uriaș, pe care se ținea în același timp un fel de iarmaroc, Whitefield a vorbit despre pasajul: „Mare este Diana efesenilor!” Toată lumea a devenit atentă. Glasul său tunător pătrundea peste tot. Curând, proprietarii de panoramă (gheretei de bâlci) și alții, care se credeau păgubiți în afacerea lor, au început să facă mare larmă. Fuseseră aruncate în predicator: pietre, murdărie, ouă stricate și chiar mâțe moarte. Whitefield nu s-a lăsat deranjat. El și-a ținut prelegerea până la capăt și la sfârșit a făcut cunoscut că la ora șase seara va predica din nou în același loc. Și aceasta a devenit cea mai mare adunare a zilei. Oamenii părăseau în grupuri gheretele de bâlci, ca să-l asculte pe predicator. În ciuda tuturor eforturilor vrăjmașului, Cuvântul lui Dumnezeu a câștigat biruința. După terminarea adunării, predicatorului neînfricat i-au fost înmânate mai bine de o mie de bilete cu numele unor oameni care fuseseră treziți în timpul prelegerii.

Titlul original: „Eine gute Stimme”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*